

inquietud

PUBLICACIÓ QUINZENAL D'ESQUERRA

Sortirà els dissabtes

Redacció i Administració: La Unió Liberal

Preu de subscripció: 2'50 pessetes semestre

Número solt: 20 cèntims

Protestem enèrgicament per l'atemptat portat a terme amb la placa que dona el nom al carrer de Joan Montaña. Sigui qui sigui i amb fins maquiavèlics o per fòbia, creiem que és una salvatjada.

El cas Victorio Imperiale

El govern espanyol ha lliurat a les autoritats italianes—em refereixo als èsbirros del Duce—a Victorio Imperiale, un súbdit italià antifeixista. Això vol dir precisament que no es tracta d'un indesitjable.

Imperiale, ens asseguren que abandonà Itàlia davant l'impossibilitat de lluitar contra aquell règim despòtic, i, per tant, viatjava sense documents, ja que en declarar no estar d'acord amb el feixisme i la infabiltat d'aquest personatge odiós, Musolini, equival a eliminar-se tots els drets, legals o no, o fer-se creditor a totes les penes, o ésser assassinat com ho fou Mateoti.

Tractant-se, doncs, d'un «indocumentat»; essent, aquest, un emigrat polític; suposant inclús que no fos possible tolerar la seva permanència a Espanya, el màxim que podia fer-se era allunyar-lo, deixant que escollís, frontera enllà, el camí que més li plagués, però mai — mai, de cap de les maneres! — entregar-lo a l'enemic.

No volem pas creure que el govern espanyol vulgui fer mèrits davant del Duce, ja que creiem estar al marge del piropeig insolent que aquest personatge xulesc dirigeix d'una manera incoherent a algunes nacions europees, fent gala de l'esperit bèl·lic, de l'«imperi romà», posant en evidència el poble italià, que indubtablement s'avergonyeix de la seva situació.

Volem creure, si és certa aquesta nova, com manifestava la premsa diària, que el govern Berenguer no ha intervingut en l'extradició del ciutadà Victorio Imperiale, i, d'ésser així, sabrà fer justícia. Del contrari, l'opinió pública el considerarà responsable d'aquest acte mancat dels deures més elementals d'hospitalitat i d'humanitarisme.

ROBESPIERRE

Dels originals publicats, en són únics responsables llurs autors.

Per esperit liberal publicarem tot article que se'ns trameti, sempre i quant es mantingui en un terreny de noblesa i dignitat, encara que defensi una teoria contrària a la nostra manera de pensar. Així és que la Redacció no es farà solidària dels articles que van signats.

Tres menes de liberals

L'intervenció més o menys directa del poble en la tria dels homes que han hagut de regir el seus destins, des de l'implantació del sufragi universal, ha permès de constatar l'aparent respecte que aquests homes escollits han tingut per la democràcia, base única per a assolir llur encimbellament.

I dir-se liberal i prendre el to de liberal, sobre tot en vigílies d'eleccions, ha estat l'única feina que han hagut de fer els homes freturosos d'enlairar-se políticament a l'esquena dels altres.

Però, és que és tan senzill ésser liberal, com dir-s'en? No som pas tan pessimistes per no creure que hi ha homes liberals en tota l'amplada del concepte: homes que, a desgrat d'ells mateixos, a voltes, fan del liberalisme una pràctica continuada. Tot l'enfilall dels seus actes no és res més que un liberalisme biològic que res no pot aturar ni mixtificar. La seva consciència és liberal perquè ja n'és la sang de les seves venes. Han nascut fets d'aquesta pasta excelsa que els modela la personalitat, i és en va que intentin acceptar teories contràries a la seva manera d'ésser.

Algún exemplar escadusser n'hem conegut d'aquesta mena de liberals intuïtius; tolerants i respectuosos amb el pensar aliè; bons, una punta massa bons per als seus semblants, engrescats per qualsevol idea noble i renyits tothora amb les frèvols doctrines de l'egoisme i la vanitat.

Una altra mena de liberals, ja més estesa, és la dels homes que s'han decantat pel liberalisme després d'una tria d'idees en els camps de la política i de la sociologia. Són els liberals científics que per reflexió admeten la bondat de la democràcia i s'apliquen a practicar-la amb tota llur bona fè. Són liberals de convicció i aquesta convicció pot coincidir o pot no coincidir amb el seu temperament. Homes hi ha d'aquests que es creuen ésser liberals i coven dintre seu les inclinacions torturades d'un tirà.

I, per fi, hi ha una altra classe de liberals; una classe pintoresca que s'ha penjat aquesta etiqueta al coll per enganyar el poble i enganyar-se darrerament ells mateixos, proclamant un fals liberalisme que no senten i alçant la seva veu rogallosa a la defensa de la democràcia. Són els arrivistes de tots els pobles que volen manar i repartir *prebendas* i reservar-se'n alguna per al seu ús particular.

Fan riure amb llur afany desenfrenat de poder. Es daleixen per una medalla i un bastó de borles i també, de vegades —per què no?— els agrada d'ajudar les administracions públiques amb la prestació de serveis remunerats.

E. SARROCA

inquietud

Es de venda a la Parada de Llibres GURGUÍ